

VÅBNENE MÅ TIE!

Ruslands angrebskrig mod Ukraine, som er i strid med folkeretten og ikke kan retfærdiggøres på nogen måde, har nu varet i mere end et halvt år og har forårsaget umådelige lidelser og ødelæggelser. Krigsforbrydelser såsom angreb på hjem, indkøbscentre, hospitaler, universiteter og andre civile faciliteter demonstrerer den fulde grusomhed i Ruslands handlinger.

Tyskland og EU viser solidaritet med befolkningen i Ukraine. Vi understreger Ukraines ret til selvforsvar og støtter politiske, finansielle, økonomiske og militære foranstaltninger, der bidrager til en hurtig våbenhvile og en ende på denne krig. Vi står ved: NATO eller individuelle vestlige stater må ikke blive part i krigen, for det betyder uundgåeligt, at krigen vil eskalere til en tredje – muligvis atomar – verdenskrig. Eskaleringsspiralen skal stoppes.

Derfor er det vigtigt ved enhver levering af våben nøje at afveje og overveje, hvor den 'røde linje', der bliver opfattet som krigsindtræden og som kan fremprovokere modreaktioner, går. Etablering af flyveforbudszoner, levering af kampvogne eller kampfly ville helt sikkert overskride denne grænse.

Vi står sammen med de russere, der modigt går imod krigen. I stigende grad ønsker russere at nægte militærtjeneste eller desertere. De nægter at være en del af en krig, der bryder international lov. De skal have ret til at søge tilflugt i EU. Retten til at nægte krigstjeneste af samvittighedsgrunde er en menneskeret og gælder for alle, også ukrainere.

TID FOR DIPLOMATIET

Denne krig vil ikke få nogen militær vinder. At fortsætte krigen vil kun resultere i flere døde og mere ødelæggelse. Vi har brug for en våbenhvile så hurtigt som muligt som udgangspunkt for omfattende fredsforhandlinger.

Derfor: Det er diplomatiets tid. EU og dets medlemslande skal optrappe deres diplomatiske indsats for at fremme en våbenhvile. Til dette formål skal udvekslingen med hidtil neutrale lande som Indonesien, Indien eller Sydafrika, men også med Kina, intensiveres for at overtale dem til at spille en mæglerrolle mellem de stridende parter. FN må også iværksætte nye initiativer.

Krigen truer med at kaste verden ud i en recession med stigende arbejdsløshed. Allerede nu har den vidtrækkende effekter på hverdagen, også her i Tyskland. Inflation og svindende energiressourcer rammer især de fattigste. Det er derfor, vi må kræve betaling af krigens økonomiske vindere og beskatte høje indkomster hårdere. Det styrker ikke alene velfærdsstaten, men er også et spørgsmål om retfærdighed.

Uden sammenligning er virkningerne på landene i Afrika mere dramatisk. Ifølge FN's Verdensfødevarerprogram er 50 millioner mennesker på randen af hungersnød, og i visse afrikanske lande risikerer 750.000 at sulte ihjel. Også for at forhindre denne hungersnød, skal krigen stoppes så hurtigt som muligt.

LOVBASERET GLOBAL SIKKERHEDSARKITEKTUR

Med krigen ødelagde Rusland mange menneskers tro på en samarbejdende sikkerhedsarkitektur i Europa. Tiltroen til denne blev ikke mindst understøttet af afspændings- og fredspolitikken, som Willy Brandt modtog Nobels fredspris for. Denne politik har haft stor positiv betydning.

I lyset af de globale krisers dramatik såsom den stigende sult, klimaændringer, andre frygtelige krige og migrations- og flygtningebewægelserne er der behov for at gøre et nyt forsøg på en global afspændingspolitik, som søger samarbejde på grundlag af fælles interesser og som samtidig robust afviser imperialistisk adfærd, som den Rusland udøver over for Ukraine; fordi en stabil fredsorden baseret på internationalt samarbejde og solidaritet står i modsætning til ethvert forsøg på at etablere eller opretholde en imperialistisk orden.

Vi ønsker ikke - efter den forhåbentlig snarlig afslutning på krigen i Ukraine - at falde tilbage til en æra, der altid er på randen af atomkrig, eftersom både Rusland og NATO ikke vil give afkald på at være den første til at bruge atomvåben. Sikkerhed og fred kan ikke bygge på oprustning.

Vi er fra skeptisk til afvisende over for oprustningsplanerne. Fordi allerede nu er NATO langt bedre udrustet med våben sammenlignet med Rusland. En politik udelukkende baseret på militær konfrontation, oprustning og afskrækkelse er ikke et holdbart grundlag for stabilitet. Dette viser f.eks. perioden med Den Kolde Krig, hvor våbenkapløb og stedfortræderkrige herskede, og verden flere gange var på randen af den atomare afgrund.

Vi har brug for en global sikkerhedsarkitektur baseret på international ret og ikke militær styrke.

Vi engagerer os fortsat til fordel for våbenkontrol og nedrustning.

En længere overgangsperiode med konflikt, konfrontation og samarbejde må forventes. I sidste ende vil en grundlæggende forbedring af forholdet mellem Rusland og EU og Vesten kun være mulig i en post-Putin-æra.

Men indtil da skal der findes en modus vivendi med den russiske regering baseret på erkendelsen af realiteter, som man ikke bryder sig om, men som udelukker en yderligere eskalering af krigen. I sidste ende skal der være en aftale mellem Ukraine og Rusland.

Nu skal diplomatiet gribe initiativet. Våbnene må tie! Vi opfordrer til civilsamfundsmæssige aktiviteter for at kunne give fred en chance. Antikrigsdagen den 1. september med DGB's [tysk fagbevægelse] og fredsbevægelsens arrangementer er en god mulighed for dette.

Willy Brandt havde ret: Fred er ikke alt, men alt er intet uden fred.

Appellen kan findes her i originaludgaven sammen med underskrivernes navne og tillidshverv: <https://bit.ly/3TkCxt8>

Oversat af Klaus Krogsbæk